Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 2. Den 14 Januari 1923. 51:a årg.

Mors hjälp.

Greta, Sven och Stina äro syskon. De ha i allmänhet mycket roligt. Under vackra dagar få de vara ute med kälkarna i backen utanför sitt hem. Då vädret är dåligt, äro de inne hos mamma fullt upptagna med sina leksaker. Ibland försöka de även hjälpa mamma, såsom bilden visar. Det är Greta, som då alltid är den första. Men så är hon ju också störst. Sven, som ser förvånad på, tänker nog på kommande dagar, då även han blir stor nog att hjälpa mamma med ett och annat. Lilla Stina tycker att alltsammans är mycket roligt.

Är du hjälpsam mot mor och far?

Stjärnan.

Blinka, lilla stjärna där!
Hur jag undrar, var du är!
Fjärran lockar du min syn
lik en diamant i skyn.

När den sköna sol gått ner,
strax du kommer fram och ler,
börjar klar din stilla gång,
glimmar, glimmar natten lång.

Vandraren på nattlig stig,
för ditt ljus han älskar dig.
Han ej hade sett att gå,
om du icke glimmat så.

Ofta du med blick så fin
tittar genom min gardin,
sluter ögat ej, förrän
solen visar sig igen.

B. E.

Det gör ingenting.

En liten åttaårig negerflicka satt vid bordet, då en gosse, som var i samma rum, sade till henne: »Mollie, brukar du bedja?»

Denna oväntade fråga gjorde henne något förlägen, men hon svarade: »Ja, varje kväll».

»Tror du, att Gud hörer dig?» frågade gossen.

»Det gör jag», svarade hon.

»Men tror du», sade gossen, i det han försökte göra henne riktigt förlägen, »att han lika villigt hörer dina som vita barns böner?»

Flickan fortsatte stum sitt arbete i fulla tre minuter, då hon svarade långsamt och bestämt: »Master Georg, jag beder i Guds öron och icke i hans ögon. Min röst är likadan som andra små flickors, och om jag säger, vad jag bör säga, så stannar ej Gud och ser på min hud». *B. E. T.*

Lillebror har kommit.

Till bilden.

Lillebror sover. Därför har mormor kunnat lämna honom en stund, ty hon har en hel del som skall uträttas. Men hon ämnar snart komma tillbaka. Medan hon är ute kunna Olle och Lisa ej låta bli att titta på lillebror. De smyga sig fram till vaggan. Tysta och förvånade men även förtjusta se de på honom. Och när det blir kväll bedja de Gud beskydda hem, far och mor, syster och bror samt lillebror.

En liten hjältinna.

(Forts. fr. nr 1.)

Sedan dess började Maj-Karin och jag att hålla utkik efter ryska flottan. En höstdag stodo vi spejande utåt havet. Det var frisk vind och hög sjö. Då fingo vi se tvänne stora fartyg förankrade bakom en udde, varifrån man ej kunde se dem från fastlandet.

— Ser du, Maj-Karin? Tänk, om det är ryska fartyg!

Maj-Karin stod där, med handen skuggande för ögonen och det ljusa håret farande för vinden.

— Tror du, Anders? Men då kanske de vilja bränna vår stuga?

— Det kan du vara säker på.

— Och ta' oss till fånga eller döda oss?

Jag nickade bekräftande.

— Och kanske döda vår kung också?

— Ja, lita på det, om de kunna så.

Lilla Maj-Karin var mycket vek och känslig, och när hon tänkte på allt det förfärliga, som kunde hända, började hon bittert gråta.

Men jag stampade i marken och sade:

— Men ser du, jag vill det inte, jag vill det inte.

Maj-Karin hade nog erfarenhet utav, att när det var något, som jag inte ville, så betydde det, att hon fick rätta sig efter mig, men hur jag skulle få den ryska flottan att göra det, begrep hon tydligen icke och naturligtvis inte jag heller.

Yttrandet om Erik på Långöra rann mig nu i minnet, och jag sade: Vi måste hålla utkik efter Erik. Om han far dit ut, är

det riktig fara på färde, och då måste de varnas på fastlandet.

På motsatt sida av ön mot den där vi bodde, låg en rad skarpa klippor. De lågo så tätt, att det var omöjligt för ett fartyg att komma förbi dem på mer än ett ställe. Som detta var enda vägen ut till havs, så beslöto vi att hålla utkik där.

På eftermiddagen mulnade det mer och mer, och vinden blåste så skarp, att vi skakade av köld vid vår självtagna vakt.

Kommen mitt i segelrännan sänkte han ned något i sjön och drog upp det igen. Vi förstodo, att han mätte djupet.

— Vad skola vi göra, Anders? Ack, att mor och far varit hemma!

— Vi få lof att underrätta dem, sade jag beslutsamt.

Min lilla lekkamrat invände ingenting, och när jag tänker på det bestämda uttrycket i hennes ansikte, förstår jag, att även hennes beslut redan var fattat. Så

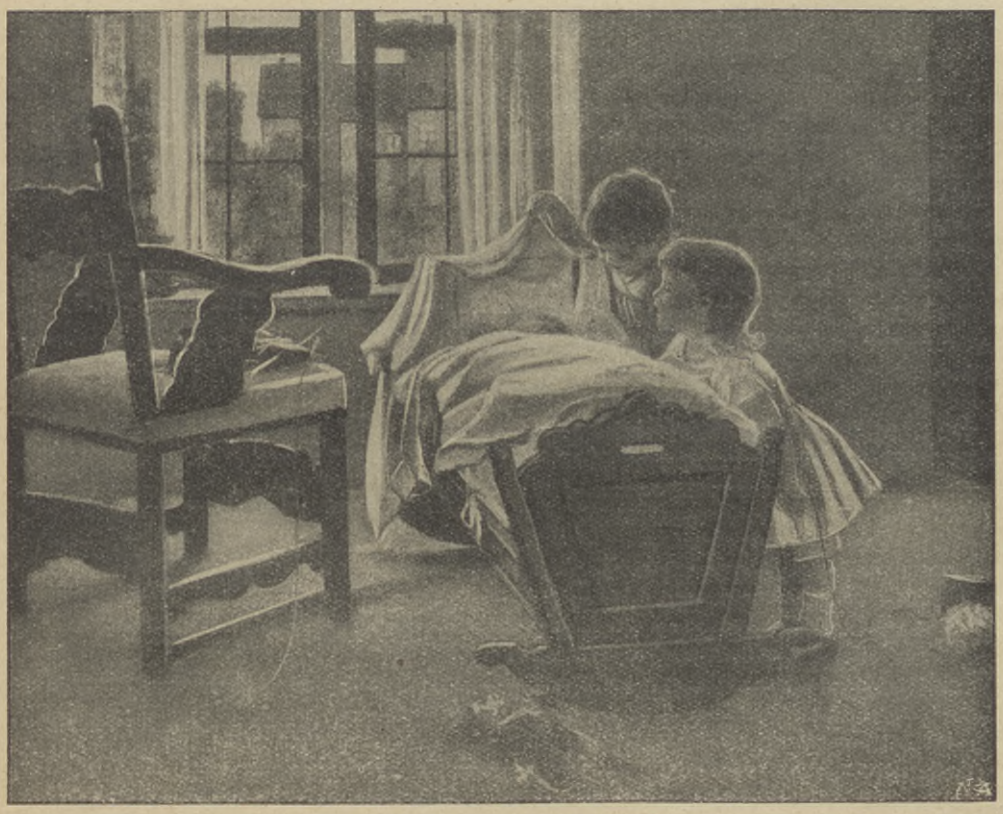

O, så rar han är.

I skymningen sågo vi den vi spejat efter komma roende.

Han såg sig skyggt åt sidorna, oaktat han visste, att på vår ö ingen var hemma mer än vi barn och de gamla. Våra föräldrar hade nämligen, enär ingen fara just då syntes för handen, farit över till fastlandet för att göra uppköp och ta hem vinterförråd, och de skulle ej komma tillbaka förrän följande dag.

Helt säkert hade Erik sett dem, men hans onda samvete kom honom dock att känna fruktan.

ilade vi hem och ned till bryggan. Så väl, att ej båda båtarna voro borta!

Det hade blivit så mörkt och svart ute på sjön, och de höga vågorna hade vita, fräsande kammar. Stor och stark var jag för min ålder, men jag var ju endast en elvaårig pojke, och aldrig förr hade jag i sådant väder rott ensam över. Icke desto mindre hoppade jag beslutsamt i båten. Men vad jag icke beräknat var, att min lilla lekkamrat skulle följa med. Där stod hon dock, fin och spenslig, sysslande med att fastgöra styret.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

Vi hade icke tid för många ord, men jag sade dock: Det är bäst du går in, Maj-Karin, det är för hårt väder för dig att vara ute i. Aldrig skall jag glömma min lilla lekkamrats svar: Han är min kung såväl som din, och det går bättre för dig, om jag styr.

Det var för att rädda kungen hon gav sig ut i detta väder, hon som annars aldrig ville vara med, annat än när solen sken och det var lugnt. Och i sanning, vi hade aldrig kommit i land, om ej hennes hand hade hållit i styret. Det hade varit mig omöjligt att utan hennes hjälp reglera båten. Vågorna kommo höga och mörka emot oss, och vinden tjöt, som om den velat förkunna, att olyckan var nära. Jag hade kastat till Maj-Karin min kavaj, som hon tagit över sina axlar, och jag rodde, så att svetten strömmade ned från min panna. Men det gick så långsamt att komma framåt. Det hade även börjat åska, och genom det skrämmande mörkret foro då och då skarpa, flammande blixtar. I deras ljus såg jag framför mig min lilla lekkamrats bleka ansikte, och jag minns det i dag lika tydligt, som om det varit i går. Den annars veka munnen var hårt sluten, de drömmande, soliga ögonen hade fått en skarp, spanande glans. Maj-Karin hade endast en tanke: hon skulle styra rätt och rädda kungen.

I tre timmar hade vi redan varit på väg, men nu voro vi komna till det farligaste passet. Jag såg, att Maj Karin rest sig upp för att se bättre. Som en spänd stålfjäder stod hon i blästen och höll styret. Så hörde jag ett skarpt, vinande ljud, kände, hur vattnet slog över oss, men även att vi voro igenom.

Jag ropade på Maj-Karin, ty en isande fruktan, att hon gått över bord, grep mig. Jag fick intet svar, men vid nästa blixt såg jag, att hon ännu satt vid styret.

Emellertid hade man sett oss ifrån land, och snart hade starkare händer än mina tagit hand om vår båt, och mer vet jag icke, ty jag förlorade strax medvetandet. Man har emellertid berättat mig, att jag dessförinnan framfört mitt budskap. Jag föll senare i en djup, stärkande sömn, som varade ett helt dygn. När jag åter vaknade och kom till medvetande om vad som varit, gällde min första tanke Maj-Karin. Man ville först icke svara på mina frågor efter henne, men till slut fick jag veta, att Maj-Karin var sjuk, mycket sjuk.

Ansträngningen och kylan den förfärliga natten hade tagit all hennes kraft, och den ville icke komma igen. Man hade först trott, att hon var död, redan när vi kommo i land. Hon var då alldeles stel av kölden och gav intet livstecken ifrån sig, men hennes hand grep dock så hårt om styret, att det var svårt att lossa densamma. Sedermera hade man dock lyckats återkalla henne till livet, men det var klart för alla, att det endast var för några dagar.

När jag kom in till henne, for ett igenkännande leende över hennes drag och hon räckte ut handen mot mig. Hon förmådde endast viska ett ord, men det var en triumferande klang i den svaga stämman, när hon sade det, som kom mig att så väl förstå, vad hon menade. Det enda ordet var: Kungen! Forts.

Nötter att knäcka.

GÅTA.

Två fäder och två söner voro ute och jagade. De sköto tre harar och fingo var sin. Hur gick det till?

Knäckning av nötterna i n:o 1.

Bokstavsgåtan: *Hare.*

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 21 januari.

Stormarna lyda honom.

Matt. 8: 23—27.

Tänkespråk: Han förbytte stormen i lugn, så att böljorna omkring dem tystnade.

Och de blevo glada, att den vart stilla, och han förde dem till den hamn, dit de ville.

Ps. 107: 29, 30.

Hemläsning enligt Svenska Bibelläsningsförbundets textlista:

Måndag:	Job. 9: 13—35.
Tisdag:	Ps. 55: 1—9.
Onsdag:	Jes. 54: 8—15.
Torsdag:	Jona 1: 1—16.
Fredag:	Apg. 27: 14—44.
Lördag:	Ps. 106: 23—32.
Söndag:	Matt. 8: 23—27.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1922